

SAHNE 20

İLK ÇOCUKLAR

Bahçenin dışındaki dünya hâlâ güzel bir yerdi, ama yine de içinde iğne gibi batan dikenler, sıkıntı veren sinir bozucu böcekler, derisi yüzülmüş dizler ve tıkalı burunlar vardı. Hayvanların çoğu artık dostane değillerdi. Yiyecek bulmak kolay olmuyordu. Adem ve Havva'nın aç midelerini doyurmak için çok çalışmaları gerekiyordu.

Aynı zamanda mutluluk ve sevinç dolu anlar da yaşıyorlardı.

Adem karısı Havva ile yattı. Havva hamile kaldı ve Kayin'i doğurdu. 'Rab'bin yardımıyla bir oğul dünyaya getirdim' dedi. (Yaratılış 4:1)

Havva, dünyanın ilk bebeğine, *sahip olma* anlamına gelen Kayin adını verdi. Tanrı tarafından verilen ne kadar değerli bir hazine! Havva belki oğlunun vaat edilen Kurtarıcı olduğunu düşündü, ama çok geçmeden küçük sevimli oğlanın, aynı anne ve babası gibi inatçı ve ben merkezci olduğunu keşfetti!

Daha sonra ikinci oğulları doğduğu zaman, Havva onun adını boş şey ya da hiçbir şey anlamına gelen Habil koydu. Adem ve Havva'nın insanları günahlarından kurtaracak olan günahsız *kadın soyunu* dünyaya getiremeyecekleri aşikârdı.

Adem ve Havva'nın soyu, Tanrı'nın kutsal benzeyişini yansıtmak yerine kendi günah eğilimli doğalarını yansıttı.

Adem'in kendi suretinde, kendisine benzer oğulları ve kızları oldu. (Yaratılış 5:4,3)

Resme bakın. Kayin'in küçük kardeşinin elindeki kavunu nasıl zorla aldığını görüyor musunuz? Kayin aynı kendilerine ait olmayan meyveyi alan anne ve babası gibi davranıyor. Adem ve Havva'nın günahı, bulaşıcı bir hastalık gibi çocuklarına da geçmişti.

Adem günah işlediği zaman, dünyaya günah girdi. Adem'in günahı ölüm getirdi, böylece ölüm bütün insanlara yayıldı, çünkü herkes günah işledi. (Romalılar 5:12)

Bir Afrika atasözü, "Bir sıçan yalnızca toprak kazan bir başka sıçan dünyaya getirebilir" der. Bir Arap atasözü ise aynı gerçeğe değinir: *Bir ördeğin oğlu yüzen bir hayvandır.*

İlk anne-babamız günah işlediği zaman, bir ağaçtan kopmuş bir dal gibi oldular. Kırılmış bir dal üzerinde bulunan her yaprak bu durumdan nasıl etkilenirlerse, Adem'in aile dalının her üyesi de Adem'in günahından aynı şekilde etkilendiler.

Adem'in ölümünden çok uzun zaman sonra, peygamber kral Davut şunları yazdı:

Nitekim suç içinde doğdum ben.
Günah içinde annem bana hamile kaldı. (Mezmun 51:5)

Bunu işitmek hoşumuza gitmeyebilir, ama bunun doğru olduğunu biliyoruz.

SAHNE 21

GÜNÂHKRİN TAPINMASI

Adem ve Havva'nın pek çok oğulları ve kızları oldu, ama Kutsal Yazılar onların ilk iki oğlunun öyküsü üzerine odaklanır.

Habil çoban olup sürü güttü, Kayın ise çiftçi oldu ve toprağı işledi. (Yaratılış 4:2)

Hem Kayın hem de Habil çalışkan işçiler oldular.

Her ikisi de Yaratıcıları'nı tanıyorlardı.

Her ikisi de Tanrı'nın, kendilerini ve tapınmalarını kabul etmesini istediler.

Her ikisinin de sorunu aynıydı: *Günah*.

Yalnızca günahkâr olarak doğmadılar, ama aynı zamanda günahkâr olarak da yaşadılar. Her gün, Tanrı'nın saf ve sevecen doğasını yansıtmayan şekilde düşündüler, konuştular ve hareket ettiler. Evrenin Kralı, bu durumu kitabında günah olarak adlandırır:

Herkes günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldı. (Romalılar 3:23)

Tanrı için Kayın'ı ve Habil'i bağışlaması ve onları kendi huzurunda doğru olarak ilan etmesi için bir çözüm var mıydı? Evet, Tanrı için bu konuda bir çözümü vardı, ama bu çözüm, çok ama çok pahalıya mal olacaktı.

Kan dökülmeden bağışlama olmaz. (İbraniler 9:22)

Evrenin ihlal edilemez yasasının –günah ve ölüm yasası– yerine getirilmesi gerekiyordu. Günah, ölümle cezalandırılmak zorundaydı. Kralın bağışlamayla ilgili çözümünün bir ölüm cezası talep etmesinin nedeni budur. Günahkâr ölümü hak ederken Tanrı, belirli hayvanların, örneğin bir kuzunun kanını kabul edecekti.

Kuzunun hasta, yaralı bereli ya da kirli olmaması gerekiyordu. Sağlıklı ve temiz olmalıydı. Mükemmel bir kuzu olmalıydı.

Kuzu öldürülecek ve yakılacaktı. Suçlu günahkârın yerine bu kuzu ölecekti. Kuzu, günahkârın yerine geçmiş olacaktı.

Bir gün her iki kardeş de Tanrı'ya sunular getirdiler, Ama doğru sunuyu yalnızca bir kardeş getirdi.

Bir gün Kayın toprağın ürünlerinden Rab'be sunu getirdi.

Ama Habil sürüsünde ilk doğan hayvanlardan bazılarını, özellikle de yağlarını getirdi. (Yaratılış 4:3-4)

Sizce, Tanrı hangi sunuyu kabul etti?

SAHNE 22

GÜNAH SUNUSU YASASI

Kardeşlere bakın. Tanrı'ya takdim etmek üzere oldukları sunulara bakın. Sunaklara bakın.

Bir sunak, yükseltilmiş bir yerdin ve genellikle taşlardan ya da çamurdan yapılırdı. Sunak, bir ölüm yeri idi. Sunak, gökyüzü ve yeryüzü arasındaki, Tanrı ve insan arasındaki sunuyu teşhir ederdi. Sunak üzerinde sunulan her şeyin ateşle yakılması gerekirdi.

Tanrı her zaman adaleti destekler, ama merhamet göstermek de ister. Her ikisini nasıl birlikte gerçekleştirebilirdi? Günahkârı cezalandırmadan günahı nasıl cezalandırabilirdi?

Kayın ve Habil'in dönemlerinden çok sonra Tanrı Musa peygambere şöyle dedi:

Canlılara yaşam veren kandır. Ben onu size sunakta kendinizi günahattan bağışlatmanız için verdim. Kan, yaşam karşılığı günah bağışlatır. (Levililer 17:11)

Elini yakmalık sununun başına koymalı. Sunu kişinin günahlarının bağışlanması için kabul edilecektir. (Levililer 1:4)

Kefaretin anlamı nedir? Günahların örtülmesi, temizlenmesi ve bağışlanması için talep edilen fıdye bedelini ödemekle ilgilidir. Eski Antlaşma zamanlarında Tanrı insanlara sağlıklı kuzuların, koçların, keçilerin, boğaların ve güvercinlerin dökülen kanlarını günahlarının bedeli olarak kabul edeceğini söyledi. Bu dökülen kan, kefareti –günah için bir örtü– sağlayacaktı, ama bu, yalnızca Tanrı'nın, günah ve ölüm yasası tarafından talep edilen gerçek bedeli ödeyecek olan mükemmel bir kurban sağlayacağı güne kadar geçerli olacaktı.

Şimdi Kayın'e bakın ve Tanrı'ya ne sunmak üzere olduğunu görün. Meyve ve sebzelerin en güzellerinden oluşan bir sunu! Ama bu sunu onun günahlarını örtemezdi, çünkü bu sunuda ölümün cezasını karşılayacak olan kan yoktu.

Habil'e ve onun sunusuna bakın. Ne kadar üzücü bir görüntü! Bağlanmış bir küçük kuzu ve ölmek üzere. Kuzunun başının üzerine elini koyan Habil'i görüyor musunuz? Habil, Tanrı'nın tasarısına inandığı için Tanrı Habil'in tüm günahlarını aldı ve onları kuzunun üzerine koydu. Habil, ölüm cezasını hak etmesine rağmen, Tanrı, kuzunun kanını günah için bir örtü olarak kabul etti. Habil bu nedenle Tanrı'ya teşekkür etti.

Tanrı'nın yasası tüm günahkârların ölümle cezalandırılmalarını talep etti, ama adil ve merhametli Tanrı, bir kuzunun onların yerine geçerek ölmesini kabul edecekti. Tanrı bunu, "günah sunusunun yasası" olarak adlandırır (Levililer 6:25).

Günah sunusunun yasası, Habil'i günah ve ölüm yasasından özgür kıldı.

Peki, Kayın'in durumu ne olacaktı?

SAHNE 23

KABUL ETME VE REDDETME

Kayin'in sunağını görüyor musunuz? Bu sunağın üzerinde ne var? Solmuş ürünler. Şimdi Habil'in sunağına bakın. Onun üzerinde ne var? Kan ve küller.

Tanrı, bu iki kardeş ve onların tapınması hakkında ne düşündü?

RAB, Habil'i ve sunusunu kabul etti, ama Kayin'i ve sunusunu reddetti. (Yaratılış 4:4-5)

Tanrı'nın Habil'in sunusunu nasıl onayladığı ve Kayin'in sunusunu nasıl reddettiği bize anlatılmaz.¹⁰ Kutsal Yazılar'da yazılan yalnızca şudur:

Habil'in Tanrı'ya Kabil'den daha iyi bir kurban sunması iman sayesinde oldu. İmanı sayesinde doğru biri olarak Tanrı'nın beğenisini kazandı. (İbraniler 11:4)

Habil, RAB'be ve O'nun tasarısına güvendiği için bağışlandı ve doğru kişi ilan edildi. Bu, Tanrı'nın Habil'e verdiği bir armağandı.

Tanrı, Habil'in günahlarını kuzunun üzerine yüklemişti. Kuzu Habil'in yerine geçerek ölmüştü. Kuzunun kanı dökülmüştü ve bedeni yanarak kül olmuştu. Tanrı'nın günaha karşı duyduğu adil öfkesi, Habil yerine kuzunun üzerine inmişti. Tanrı Habil'in kurban ettiği kuzudan neden hoşnut kaldı? Çünkü bu sunu, bir gün dünyanın günah borcunu ortadan kaldırmak üzere gelecek olan Kurtarıcı'ya işaret ediyordu.

Habil, Tanrı'nın tasarısına iman ettiği (güvendiği) için şimdi Tanrı'yla doğru bir ilişki içindeydi. Daha sonra, Habil öldüğü zaman, Tanrı'dan sonsuza kadar ayrı kalmak yerine şimdi dostu olan Tanrı'yla birlikte olmak için O'nun yanına gidecekti. Günah sunusunun yasası, günah ve ölüm yasasının üzerinde zafer kazanmıştı.

Kayin, Tanrı'ya dualarıyla yaklaştı, ama günahın ölüm ile cezalandırılması gerektiğini söyleyen Tanrı yasasını önemsemedi. Kayin dindardı, ama Tanrı'yla doğru bir ilişki içinde değildi. Günah ve ölüm yasası hâlâ Kayin'in üzerinde kara bir bulut gibi asılı duruyordu. Tanrı'ya ve O'nun tasarısına güvenmediği takdirde, Tanrı'yı asla Dostu olarak tanıyamayacaktı. Tanrı'ya Yargıcı olarak bakacaktı.

Bazı kişiler şu sözlerle Kayin'i savunmaya çalışırlar: "Kayin bir çiftçiydi. Elinde olanı götürdü." Ama Tanrı onun elinde olanı istemiyordu. Kayin, elindeki bazı ürünleri Habil'in kuzularından biriyle değiştirebilirdi ya da Habil'in kuzusunun üzerine elini koyabilir ve aynı sunakta Tanrı'ya tapınabilirdi.

Kayin şimdi ne yapacaktı?

Tövbe edecek ve Tanrı'nın huzuruna doğru sunuyla gelecek miydi?

SAHNE 24

İLK CİNAYET

Rab, Kayin'in sunusunu reddetmişti. Ama yine de onu seviyordu ve tövbe etmesi için ısrar etti.

Tövbe etmenin anlamı nedir?

Belirli bir kente yolculuk yapmak istediğinizi varsayalım. Bir trene bindikten sonra, yanlış trene bindiğinizin farkına varırsınız. Ne yaparsınız? Hatanızı kabul eder, trenden iner ve doğru trene binersiniz. Tövbe etmenin anlamı budur.

Tövbe etmek, *düşüncenizi değiştirmek; yanlış olandan dönüş yapmak ve doğru olana teslim olmak* anlamına gelir. Tanrı'nın önünde tövbe etmenin anlamı, kendimi günahlarım için cezalandırmam gerektiği anlamına gelmez. Günahımı, Tanrı'nın gözleriyle görmem gerektiği anlamına gelir.

Tanrı, Kayin'in tövbe etmesini –kendi yoluna güvenmekten vazgeçip Tanrı'nın yoluna güvenmesini ve bu yolu izlemesini– istedi.

O zaman Kayin çok öfkeleni ve suratını astı.

RAB, Kayin'e, 'Niçin öfkelenedin?' diye sordu, 'Niçin surat astın? Doğru olanı yapsan seni kabul etmez miyim? Ancak doğru olanı yapmazsan, günah kapıda pusuya yatmış, seni bekliyor. Ona egemen olmalısın.' (Yaratılış 4:5-7)

Kayin, tövbe etmeyecek kadar gururluydu. *Kardeşi yüzünden utandırılmıştı! Kendisini bu utançtan kurtaracak ve kırılan onurunu kendi çözüm yoluyla düzeltecekti!*

Kayin kardeşi Habil'e, 'Haydi, tarlaya gidelim' dedi. Tarlada birlikteyken kardeşine saldırıp onu öldürdü. Rab, Kayin'e, 'Kardeşin Habil nerede?' diye sordu. Kayin, 'Bilmiyorum, kardeşimin bekçisi miyim ben?' diye karşılık verdi. RAB, 'Ne yaptın?' dedi, 'Kardeşinin kanı topraktan bana sesleniyor.' (Yaratılış 4:8-10)

Habil'in canı ve ruhu RAB'le birlikte olmaya gitmişti, ama bedeni, Tanrı, gelecekte bir gün bu toprak bedeni sonsuzluk için uygun olan görkemli bir bedene dönüştürünceye kadar toprağa dönecekti.

Kayin'e gelince, Tanrı ona tövbe etmesi için bir başka fırsat daha tanıdı, ama Kayin bunu reddetti.

Kayin RAB'bin huzurundan ayrıldı. (Yaratılış 4:16)

Kayin, bir isyan ve gurur ruhu içinde doğuya taşındı ve bir kent kurdu. Onun ve karısının pek çok çocuğu oldu. Bu çocukların büyük-büyük-büyük-büyük torunları ilk metal aletleri ve müzik aletlerini yaptılar.

Kayin'in soyu çok zekiydi, ama RAB'bi tanımadılar.

SAHNE 25

SABIR VE YARGI

Adem'in işlediği ilk günahattan sonra on uzun kuşak geçti, Tanrı insanlık ailesine şu üzücü haberi verdi:

Yeryüzünde insanın yaptığı kötülük çok, akli fikri hep kötülükteydi. (Yaratılış 6:5)

Ama yeryüzünde Tanrı'ya güvenen bir aile hâlâ vardı.

Nuh RAB'bin gözünde lütuf buldu. Bu nedenle Tanrı Nuh'a, 'İnsanlığa son vereceğim' dedi, 'Çünkü onlar yüzünden yeryüzü zorbalıkla doldu. Onlarla birlikte yeryüzünü de yok edeceğim. Kendine gofer ağacından bir gemi yap. İçini dışını ziftle, içeriye kamaralar yap. Gemiye şöyle yapacaksın...' (Yaratılış 6:8,13-15)

Bir futbol alanının uzunluğunun bir buçuk katı olan bu geniş ve büyük üç katlı mavna, her hayvan türünden bir çifti ve günah sunusu olarak temiz sayılan hayvanlardan yedişer çifti içinde barındırabilecek genişlikte yere sahipti. Geminin bir havalandırma sistemi ve büyük bir kapısı olacaktı.

Bir yüzyıl sonra Nuh, karısı ve üç oğlu ve onların eşleriyle birlikte geminin yapımını tamamladı. Nuh çalışırken, dünyayı Tanrı'nın gelecek olan yargısı konusunda uyardı, ama insanlar bu uyarıya yalnızca alay ederek karşılık verdiler.

Sonunda gemi hazır oldu. Nuh'un ailesi gemiye yiyecek depoladı. Tanrı, hayvanları, sürüngenleri, böcekleri ve kuşları getirdi. Gemiden içeri girmeleri ve gemideki binlerce bölmeye yerleşmeleri muhteşem bir görüntü oluşturmuştu!

Nuh ve ailesi de gemiden içeri girdiler. Onlardan başka içeri giren oldu mu? Hayır ve Tanrı geminin kapısını kapattı. Öfkeli bulutlar yer küreyi sardılar, şimşekler çaktı ve gök gürledi.

O gün, enginlerin bütün kaynakları fışkırdı, göklerin kapakları açıldı. Yeryüzüne kırk gün kırk gece yağmur yağdı. (Yaratılış 7:11-12)

Bu olay tarihteki doğal felaketlerin en kötüsüydü. Geminin içine sığınmış olan sekiz canın dışında, tüm insanlık yok oldu. Kibirli ve imansız bir dünya gerçeği çok geç öğrendi.

Jeoloji ve fosillerle ilgili kayıtlar, Kutsal Kitap'taki kayıtları onaylarlar. Denizden çıkan fosiller Büyük Sahra çölünden Himalaya dağlarına kadar dünyanın en büyük çöllerinde ve dağlarında kazılar yapılarak ortaya çıkartılabilir.

Tanrı, merhametiyle ilgili olarak sabırlı davranır, ama adaletiyle ilgili olarak günahı yargılayacaktır.

SAHNE 26

TAZE BİR BAŞLANGIÇ

Gemideki Nuh'a, ailesine ve hayvanlara ne oldu?
Tanrı'nın yargısından kurtuldular.

Sonra Tanrı, Nuh'u ve gemideki evcil ve yabanıl hayvanları anımsadı.
Yeryüzünde bir rüzgâr estirdi, sular alçalmaya başladı. (Yaratılış 8:1)

Büyük gemi, alçalan suyun üzerinde yüzdü ve sonunda Türkiye'nin batısında bulunan iki zirveli bir dağ kitlesi olan Ağrı Dağı'na oturdu.

Nuh, kuru toprak bulup bulamayacağını anlamak için üç kez dışarıya bir güvercin gönderdi; ilkinde konacak bir yer bulamadığı için güvercin geri döndü. Güvercini ikinci kez dışarı saldıığında güvercin gagasında yeni kopmuş bir zeytin yaprağı ile döndü. Nuh, yedi gün sonra güvercini yine gönderdi ve bu kez güvercin geri dönmedi. Kendisine bir yuva bulmuştu! Nuh, gemiden çıkma zamanının geldiğini anladı. Tufanın başlangıcından bu yana tam bir yıl geçmişti.

Ailesi ve hayvanlar gemiden çıktıktan sonra Nuh'un yaptığı ilk şeyin ne olduğunu biliyor musunuz?

Nuh, RAB'be bir sunak yaptı. Orada, bütün temiz sayılan hayvanlarla kuşlardan yakmalık sunular sundu. Rab, güzel kokudan hoşnut oldu... (Yaratılış 8:20-21)

Tanrı'nın merhameti ve adaleti değişmemişti. Günah hâlâ bir ölüm cezası talep ediyordu. Nuh bu yüzden masum yaratıkların kanlarını döktü ve onların bedenlerini sunakta yaktı; gök ve yer arasındaki, Tanrı ve insan arasındaki günah sorununu geçici olarak durdurdu. Bu tür kurbanlar, bir gün yeryüzüne günah için gerçek ödemeyi yapmak için gelecek olan günahsız Mesih'e işaret ediyorlardı.

Tanrı sonra, Nuh'a ve Nuh'un ailesine bir buyruk verdi:

Verimli olun, çoğalıp yeryüzünü doldurun. (Yaratılış 9:1)

RAB Tanrı aynı zamanda yeryüzü gezegeniyle de bir antlaşma yaptı:

Yayımları (gökkuşağı) bulutlara yerleştireceğim ve bu yeryüzüyle aramdaki antlaşmanın belirtisi olacak... Canlıları yok edecek bir tufan bir daha olmayacak. (Yaratılış 9:13,15)

Tanrı, antlaşmasının bir belirtisi olarak bulutlu göğe doğru yükselen görkemli bir gökkuşağını açığa çıkardı. Tanrı bir daha asla küresel bir tufan göndermeyeceğine dair vaatte bulundu.

Gökkuşağı bize her zaman, Tanrı'nın, ceza verme ya da koruma konusundaki vaatlerini hatırlatır.

SAHNE 27

GURUR KULESİ

Her ne kadar taze bir başlangıç ile kutsanmış olsalar da, birkaç kuşak sonra insanların çoğu yine kendi yollarında yürümek için RAB'den ayrıldılar. Örneğin, Tanrı, insanlığa çoğalmalarını ve “yeryüzünü doldurmalarını” emretmişti (Yaratılış 1:28; 9:1). Ama insan ne yaptı?

İnsanın ne yaptığını Kutsal Yazılar bize anlatır:

O zamana kadar dünyadaki tüm insanlar aynı dili konuşur, aynı sözleri kullanırlardı.

İnsanlar doğuya göçerlerken Şinar bölgesinde (bugünkü Irak) bir ova bulup oraya yerleştiler. Birbirlerine şöyle dediler, “Gelin, tuğla yapıp iyice pişirelim.”

Taş yerine tuğla, harç yerine zift kullandılar.

Sonra, “Kendimize bir kent kuralım” dediler, “Göklere erişecek bir kule dikip ün salalım. Böylece yeryüzüne dağılmayız.” (Yaratılış 11:1-4)

Bu kenti kuran kişiler, Rab’bin yüce adını övmek yerine, insanların onların adlarını övmelerini istediler. Şeytan gibi, onlar da bir gurur ve isyan ruhu tarafından kontrol edildiler.

“Göklere erişecek bir kule dikmek” istemeleri, tıpkı günümüzde cennete kendi çabaları aracılığıyla ulaşmayı uman dindar kişilerin isteklerine benziyordu. Kayin gibi, bu insanlar da dindardılar ve Tanrı’nın bağışlama ve doğruluğa ilişkin yolunu önemsemediler. Tanrı’ya ve O’nun tasarısına güvenmediler.

Bu nedenle RAB Tanrı şöyle dedi:

“Gelin, aşağı inip dillerini karıştıralım ki, birbirlerini anlamasınlar.” Böylece RAB onları yeryüzüne dağıtarak kentin yapımını durdurdu. Bu nedenle kente Babil adı verildi. Çünkü Rab bütün insanların dillerini orada karıştırmış ve onları yeryüzünün dört bucağına dağıtmıştı. (Yaratılış 11:7-9)

Rab, her aileye ya da her soya farklı bir dil vererek, kentin yapım projesini durdurdu. İnsanların, aynı Tanrı’nın emretmiş olduğu gibi, Babil’den ayrılmaktan ve yeryüzünü doldurmaktan başka çareleri kalmadı.

İnsanlar başladıkları kuleyi tamamlayamadılar, ama Tanrı’nın tasarısı yürürlüğe kondu.

SAHNE 28

TANRI İBRAHİM'İ ÇAĞIRIR

Peygamber Nuh'un zamanından sonra tam on kuşak geçmişti. Şeytan ulusları sınıksız kavramıştı ya da öyle gibi görünüyordu.

İnsanlar, RAB'be güvenmek yerine kendi dinlerine güvendiler. Bazı uluslar, güneşi Yaratan'a tapınmak yerine güneşe tapındılar. Diğerleri ise ayın önünde yere kapandılar.

Yıl, yaklaşık olarak İ.Ö. 1925'di.

Arabistan'ın kuzey doğusunda bulunan bir ülkede adı Avram olan bir adam yaşamaktaydı. Tanrı daha sonra onun adını, *çocukların babası* anlamına gelen İbrahim olarak değiştirdi.

İbrahim 75 yaşında, karısı Sara ise 65 yaşındaydı ve çocukları yoktu. Her ikisi de, anne ve babası ve komşuları da Yaratan yerine yaratılmış varlıklara tapınan putperest kişilerdi.

RAB bir gün İbrahim'e şöyle dedi:

'Ülkeni, akrabalarını ve baba evini bırak, sana göstereceğim ülkeye git' dedi.

'Seni büyük bir ulus yapacağım, seni kutsayacak, sana ün kazandıracak ve bereket kaynağı olacaksın. Seni kutsayanları kutsayacak, seni lanetleyeni lanetleyeceğim.

Yeryüzündeki bütün halklar senin aracılığınla kutsanacak.' (Yaratılış 12:1-3)

RAB, İbrahim'le bir antlaşma yapmak istedi. Eğer İbrahim baba evini bırakır ve bilmediği bir ülkeye giderse, Tanrı o zaman onun aracılığıyla büyük şeyler yapacaktı:

1. Tanrı, İbrahim'i büyük bir ulusun babası yapacaktı.
2. Ve bu yeni ulus aracılığıyla Tanrı, tüm halkları bereketleyecekti.

Eğer İbrahim Tanrı'ya güvenir ve O'nu izlerse, peygamberlerin, Kutsal Yazılar'ın ve dünyanın Kurtarıcısı'nın ortaya çıkacağı bir ulusun babası olacaktı.

İbrahim ne yaptı?

İman sayesinde İbrahim miras alacağı yere gitmesi için çağrılınca, Tanrı'nın sözünü dinledi ve nereye gideceğini bilmeden yola çıktı. (İbraniler 11:8)

İbrahim ve karısı için akrabalarını bırakmak ve ailelerinin dinlerine sırt çevirmek kolay değildi. Ama yine de tek gerçek Tanrı'yı izlemek için akrabalarının eleştirisine katlanmayı seçtiler.

Tanrı'ya güvenmek ve O'na itaat etmek her zaman kolay değildir, ama her zaman en iyisidir.

SAHNE 29

VAADINI YERİNE GETİREN

İbrahim ve karısı yaşlıydılar ve çocukları yoktu. Ama yine de RAB İbrahim'i büyük bir ulusun babası yapacağına dair söz vermişti.

İbrahim, Tanrı'nın yerine gelmesi "imkansız" bu vaadine nasıl karşılık verdi?

İbrahim Tanrı'ya iman etti ve böylece aklanmış sayıldı ve kendisine Tanrı'nın dostu dendi. (Yakup 2:23; Yaratılış 15:6)

Adem soyundan olan kişilerin hepsi gibi İbrahim de bir günahkârdı, ama İbrahim de Habil ve Nuh gibi Tanrı'ya günah sunuları takdim etti. İbrahim RAB'be ve O'nun vaatlerine iman ettiği için Tanrı, doğruluğu İbrahim'in gökteki kaydına geçirdi ve ona sonsuz yaşam armağanını verdi. Aynı zamanda Sara da Tanrı'ya güvendi ve Tanrı onu da doğru kişi ilan etti.

Ama beklemek zordur.

On yıl süreyle, Sara'nın hamile kalmasını umut ederek ve bu konuda dua ederek Filistin ülkesinde kaldıktan sonra, İbrahim ve Sara Tanrı'nın İbrahim'e bir oğul vereceğine ilişkin vaadini yerine getirmesi için O'na "yardım etmeye" karar verdiler. Yerel bir adeti uygulayan Sara, Mısırlı cariyesi Hacer'i İbrahim'e verdi ve İbrahim Hacer'le yattı. Hacer hamile kaldı ve bir oğul dünyaya getirdi. Bu çocuğa İsmail adını verdiler.

Yaklaşık 13 yıl sonra İbrahim 99 ve Sara 89 yaşına geldikleri zaman, Gücü Her Şeye Yeten Tanrı onlara tekrar göründü. Onlara bir oğul sahibi olacaklarını ve adını İshak koyacaklarını bildirdi ve Rab aynı zamanda İbrahim'e şunu da söyledi:

İsmail'e gelince, seni işittim. Onu kesinlikle kutsayacağım... Ancak antlaşmamı gelecek yıl bu zaman Sara'nın doğuracağı oğlun İshak'la sürdüreceğim. (Yaratılış 17:20-21)

Bir yıl sonra Sara, vaadin oğlu olan İshak'ı doğurdu.

Resme bakın. İbrahim'i ve karısını gece vakti gökyüzüne bakarken görüyor musunuz? Rab'be, sadakati için teşekkür ediyorlar. Daha sonra, Hacer ve İsmail evden gönderildiler, ama Tanrı onlara da iyilik yaptı.

Çocuk büyürken Tanrı onunlaydı. Çocuk çölde yaşadı ve okçu oldu. Paran Çölü'nde yaşarken annesi ona Mısırlı bir kadın aldı. (Yaratılış 21:20-21)

İsmail, Tanrı'nın pek çok şekilde bereketlemiş olduğu güçlü Arap halkının babası oldu.

İshak'a gelince, o evde kaldı ve babasının sığırları ve koyunlarıyla ilgilendi. İshak bazen sağlıklı bir kuzuyu seçmek, onu öldürmek ve günahları için sunak üzerinde takdim etmek gibi konularda babasına yardım ederdi. Ama ne İshak ne de babası, Tanrı'nın talep etmek üzere olduğu kurbanı hayal bile edemezlerdi.

SAHNE 30

NİHAİ DENEME

Tanrı, İbrahim'i ve oğlunu, günahkârları günahdan ve ölümden kurtarmakla ilgili tasarısının bazı peygamberliklerini ve örneklerini dünyanın önünde sergilemek için kullandı. Tanrı aynı zamanda İbrahim'in imanını ondan korkunç bir şey, deneme sona erinceye kadar hiçbir anlam ifade etmeyecek olan bir şey isteyerek had safhada bir denemeye tabi tutmayı planladı.

İbrahim yaşamının bu aşamasında Rab'be mutlak bir şekilde güveniyordu. İbrahim, Tanrı'yı tanıyordu. Tanrı'nın iyi ve adil olduğunu biliyordu. Ama İbrahim yine de Tanrı kendisinden yanlış gibi görünen bir şey isteseydi, O'na güvenebilecek ve itaat edebilecek miydi?

Öyküyü, doğrudan Kutsal Yazılar'dan aktaralım:

Daha sonra Tanrı, İbrahim'i denedi.

"İbrahim!" diye seslendi.

İbrahim, "Buradayım" dedi.

Tanrı, "İshak'ı, sevdiğin biricik oğlunu al, Moriya¹¹ bölgesine git!" dedi, "Orada sana göstereceğim bir dağda oğlunu yakmalık sunu olarak sun."

İbrahim sabah erkenden kalktı, eşeğine palan vurdu. Yanına uşaklarından ikisini ve oğlu İshak'ı aldı. Yakmalık sunu için odun yardıktan sonra, Tanrı'nın kendisine belirttiği yere doğru yola çıktı.

Üçüncü gün gideceği yeri uzaktan gördü. Uşaklarına, "Siz burada, eşeğin yanında kalın" dedi, "Tapınmak için oğlum ile birlikte oraya gidip döneceğiz."

İbrahim yakmalık sunu için yardığı odunları oğlu İshak'a yükledi. Ateşi ve bıçağı kendisi aldı. Birlikte giderlerken İshak, İbrahim'e, "Baba!" dedi.

İbrahim, "Evet, oğlum!" diye yanıtladı. İshak, "ateş ile odun burada, ama yakmalık kuzu nerede?" diye sordu.

İbrahim, "Oğlum, yakmalık sunu için kuzuyu Tanrı kendisi sağlayacak" dedi.

İkisi birlikte yürümeye devam ettiler. (Yaratılış 22:1-8)

SAHNE 31

MAHKÛM EDİLEN OĞUL

İbrahim'in uşaklarına oğluyla birlikte kurban sunacağı dağa tırmanmadan önce ne dediğini işittiniz mi?

“Tapınmak için oraya gideceğiz ve döneceğiz.”

Eğer öldürülecek ve bedeni yakılacak ise İbrahim'in oğlu nasıl *geri dönebilirdi*? Kutsal Yazılar'da şöyle yazar:

İbrahim Tanrı'nın ölüleri bile diriltebileceğini düşündü; nitekim İshak'ı simgesel şekilde ölümden geri aldı. (İbraniler 11:19)

Tanrı, İshak'ı yeni bir ulusun (vaat edilen Kurtarıcı bu ulustan gelecekti) babası yapmak için vaatte bulunmuştu. Tanrı yalan söyleyemez. İbrahim için bu kadarı yeterliydi.

Bu arada tüm bunlar olup biterken acaba İshak ne düşünüyordu? İshak bir günahkâr olduğunu ve günahları yüzünden ölmeyi hak ettiğini biliyordu. Aynı zamanda Tanrı'nın, onun yerine geçecek bir kurbanı kabul edeceğini de biliyordu. *Ama bugün yanlarında bir kuzu ya da bir koç olmadan bir kurban kesmeye gidiyorlardı? Bu durum makul görünmüyordu!* İshak bu yüzden babasına şöyle dedi:

“Ateş ve odun burada, ama yakmalık sunu kuzusu nerede?”
İbrahim şöyle yanıtladı: “Oğlum, yakmalık sunu için kuzuyu Tanrı kendisi sağlayacak.”

Şimdi öyküye devam edelim:

İbrahim, Tanrı'nın kendisine belirttiği yere varınca orada bir sunak yaptı, üzerine odun dizdi. Oğlu İshak'ı bağlayıp sunaktaki odunların üzerine yatırdı. Sonra oğlunu boğazlamak için uzanıp bıçağı aldı. Ama Rab'bin meleği göklerden, 'İbrahim, İbrahim!' diye seslendi. İbrahim, 'İşte, buradayım' diye karşılık verdi.

Melek, 'Çocuğa dokunma' dedi, 'ona hiçbir şey yapma. Şimdi Tanrı'dan korktuğunu anladım, biricik oğlunu benden esirgemedin.' (Yaratılış 22:9-12)

İbrahim ve oğlu sevindiler! Ama talep edilmiş olan kurban ne olacaktı?

İbrahim çevresine bakınca, boynuzları sık çalılara takılmış bir koç gördü. (Yaratılış 22:13)

İbrahim'in oğlundan ölüm cezası esirgendi.

Tanrı onun yerine geçen bir kurban tedarik etmişti!

SAHNE 32

TASVİRLER VE PEYGAMBERLİKLER

Tanrı, İbrahim'in mahkûm edilen oğlunu nasıl kurtardı? Onun yerine ölmesi için lekesiz, masum bir hayvan tedarik etti.

İbrahim çevresine bakınca, boynuzları sık çalılara takılmış bir koç gördü. Gidip koçu getirdi. Oğlunun yerine onu yakmalık sunu olarak sundu. (Yaratılış 22:13)

Tüm bu olaylar, günah ve ölüm yasasının taleplerini tatmin edecek ve yeryüzündeki her ulustan insanları günahlarından kurtaracak kutsal bir Kurtarıcı'nın yeryüzüne gönderilmesine ilişkin Tanrı tasarısını tasvir ediyorlardı.

Bu nedenle İbrahim "oraya *Yahve-yire (RAB sağlar)* adını verdi. 'Rab'bin dağında sağlanacaktır' sözü bu yüzden bugün de söyleniyor." (Yaratılış 22:14)

İbrahim neden oraya RAB sağlamıştır yerine *Rab sağlayacaktır* adını verdi?

Tanrı bir fıdye sağlamamış mıydı?

Dağın adına '*Rab sağlayacaktır*' diyen İbrahim peygamber bir gün bu aynı dağda Tanrı'nın kendisinin bir kurban sağlayacağını önceden bildirdi. Bu kurbanın kanı öylesine değerli olacaktı ki, Tanrı bu kurbanın kanını dünyanın günah borcuna karşılık tam bir ödeme olarak kabul edecekti, öyle ki, her kim bu kurbana iman ederse, mahvolmasın, ama sonsuz yaşama kavuşsun.

İbrahim peygamberin sunakta bir koç sunmasının üzerinden yaklaşık 1.900 yıl geçtikten sonra, vaat edilen Kurtarıcı'nın kendisi bu tarihi olaya bakarak şöyle diyecekti:

"Babanız İbrahim günümü göreceği için sevinç ile coşmuştu; gördü ve sevindi." (Yuhanna 8:56)

Koçun kokusu gökyüzüne yükseldiği zaman, Tanrı İbrahim'e bu aynı dağın sırası üzerinde kurban edilecek olan gelecekteki yakmalık sunuyla ilgili bir anlayış verdi. İbrahim'in oğlunun, "Kuzu nerede?" sorusuna verdiği yanıt, aniden daha da derin bir anlam kazanmış oldu:

"Oğlum, yakmalık sunu için *kuzuyu* Tanrı kendisi sağlayacak." (Yaratılış 22:8)

Tanrı, İbrahim ve oğlu için kuzuyu henüz sağlamamıştı.

Tanrı bir koç sağlamıştı.

Kuzu nerede idi?

Doğru zamanda bu sorunun yanıtını Tanrı'nın kendisi verecekti.

SAHNE 33

SADIK VE KUTSAL BİR TANRI

Tanrı'nın İbrahim'e verdiği iki büyük vaadi hatırlıyor musunuz? Tanrı, önce şöyle demişti:

"Seni büyük bir ulus yapacağım." (Yaratılış 12:2)

Tanrı sözünü yerine getirdi. İbrahim'in oğlu İshak oldu. İshak'ın oğlu Yakup oldu ve Yakup'un, aileleri İsrail'in on iki oymağını oluşturan on iki oğlu oldu. Tanrı, bu özel –ve genellikle isyankâr– ulus aracılığıyla çalışarak yeryüzünde yaşayan tüm insanlara kendisinin nasıl olduğunu ve günahkârların kendisine nasıl geleceklerini göstermek istedi. Tanrı, bu ulusu koruduğunda, sizi ve beni bereketleme konusundaki tasarılarını korumuş oluyordu. Çünkü peygamberler, Kutsal Yazılar ve vaat edilen Kurtarıcı bu ulustan gelecekti.

Tanrı'nın gizli tasarısı ilerlemek için harekete geçiyordu.

İ.Ö. 1500 yılı civarında Tanrı, İbrahim'in soyundan olan Musa'yı, peygamberi olması için çağırdı. Musa, Kutsal Kitap'ın ilk beş kitabını yazdı. Aynı zamanda Tanrı Musa'yı, İbrahim'in soyundan gelen üç milyon kişiye önderlik etmesi ve onları dört yüz yıllık tutsaklıktan kurtarması için de kullandı. Tanrı bu üç milyon kişiye bizzat rehberlik etti; bir bulut sütunu gün esnasında gölge, bir ateş sütunu ise gece olduğunda ışık sağladı. Tanrı, kudretli kolu aracılığıyla halkı için Kızıldeniz'i ikiye yararak bir kurtuluş yolu açtı, onlara gökten ekmek ve bir kayadan su verdi ve Sina Dağı'na getirdi.

Orada, dağın eteklerinde Tanrı halka şöyle dedi:

"Siz benim için bir krallık... ve kutsal bir ulus olacaksınız." (Mısır'dan Çıkış 19:6)

Tanrı, bu ulusun kutsal olmasını istedi: Kendisi için ayrılmış olan ve çevresindeki uluslardan farklı bir ulus. Ama halk, kutsal olmanın ne anlam ifade ettiğini anlamadı; kendilerini çaresiz günahkârlar olarak görmediler. Bir şekilde, Tanrı'nın iyiliğini kazanabileceklerini düşündüler. RAB onlara, günaha karşı duyduğu yakıcı öfkesi hakkında bir ders vermek amacıyla şiddetle sarsılan dağın üstüne ateş içinde ve boru sesleri eşliğinde indi.

"Sina Dağı'nın her yanından duman tütüyordu. Çünkü RAB dağın üstüne ateş içinde inmişti. Dağdan ocak dumanı gibi duman çıkıyor, bütün dağ şiddetle sarsılıyordu. Boru sesi gitgide yükselince, Musa konuştu ve Tanrı onu gök gürlemeleriyle yanıtladı." (Mısır'dan Çıkış 19:18-19)

Tanrı, Adem'e bir buyruk vermişti.

Şimdi, bu yeni ulusa on buyruk vermek üzereydi.

SAHNE 34

ON BUYRUK

U lusa ait olan halkın çoğunluğu, Tanrı'nın halkı olmak için yeterince iyi olduğunu düşündü. Bu nedenle, RAB onlara önce Sina Dağı'ndan gelen gök gürleme sesleriyle On Buyruk'u verdi, sonra Musa'ya On Buyruk'u iki taş levhaya yazdırdı.

Şimdi gelin, On Buyruk'u okuyalım (sağda, Mısır'dan Çıkış kitabından özetlenerek alınmıştır). Tanrı, Musa'ya on buyruğun hepsine mükemmel bir şekilde uyulması gerektiğini söyledi.

“Bu yasanın sözlerine uymayana lanet olsun.” (Yasa'nın Tekrarı 27:26)

Sizce, insanlar bu on buyruğu işittikten sonra kendilerini nasıl hissettiler? Sizce, hâlâ yeterince iyi olduklarını düşünebildiler mi? Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz? Tanrı'nın mükemmel krallığında yaşamak için yeterince iyi olduğunuzu düşünüyor musunuz?

Birinci buyruğu tekrar okuyun. Tanrı'yı yaşamınızda her zaman birinci sıraya koyuyor musunuz? Eğer bunu yapmıyorsanız, o zaman bu yasayı ihlal ediyorsunuz demektir. *Beşinci buyruğu* okuyun. Eğer anne ya da babanıza bir kez itaat etmediyseniz, Tanrı'nın önünde suçlusunuz demektir. Şimdi sekizinci buyruğa bakın. Eğer bir kez, sizin olmayan bir şeyi aldıysanız ya da bir sınav sırasında kopya çektiyorsanız, bu yasayı ihlal etmişsinizdir. Hiç yalan söylediğiniz oldu mu? O zaman, *dokuzuncu buyruğa* itaat etmemişsiniz demektir. *Son buyruk*, bize, başka birine ait olan bir şeyi istemenin bile yanlış olduğunu söyler. Tanrı, yüreklerimizdeki günahı görür.

Adem ve Havva'nın Tanrı'yla olan ilişkisini kaç tane günah mahvetti? *Yalnızca bir tek günah!* Tanrı'nın mükemmel standardı değişmemiştir.

“Yasa'nın her dediğini yerine getirirse de, tek konuda ondan sapan kişi, bütün Yasa'ya karşı suçlu olur.” (Yakup 2:10)

Tanrı kutsaldır ve günaha göz yumamaz. Ölü bir domuzun çürümüş cesedinin bulunduğu bir odada olmak ister miydiniz? Tanrı için de günahımız böyle bir durum gibidir. Kokan bir bedene parfüm sıkmakla onu temizleyemediğimiz gibi, hiçbir dini çaba da yüreklerimizi temizleyemez.

Tanrı'nın yasası, yüzümdeki bir kiri gösteren ayna gibi, bana yüreğimdeki kiri gösterir. Ayna nasıl yüzümü temizleyemezse, aynı şekilde On Buyruk da yüreğimi temizleyemez.

“Bu nedenle, Yasa'nın gereklerini yapmakla, hiç kimse Tanrı katında aklanmayacaktır. Çünkü Yasa sayesinde günahın bilincine varılır.” (Romalılar 3:20)

Bizler, ne kadar iyi olduğumuzu düşünürsek düşünelim, Tanrı'yla birlikte gökyüzünde yaşayacak kadar iyi değiliz.

Bir Kurtarıcı'ya ihtiyacımız var.

1. Benden başka tanrın olmayacak.
2. Kendine put yapmayacaksın... çünkü Tanrın Rab benim.
3. Tanrın Rab'bin adını boş yere ağzına almayacaksın.
4. Şabat Günü'nü kutsal sayarak anımsa.
5. Annene babana saygı göster.

6. Adam öldürmeyeceksin.
7. Zina etmeyeceksin.
8. Çalmayacaksın.
9. Komşuna karşı yalan yere tanıklık etmeyeceksin.
10. Komşunun karısına ya da hiç bir şeyine göz dikmeyeceksin.

SAHNE 35

DAHA FAZLA TASVİRLER

On Buyruk, yeni ulusa doğru ve yanlış ile ilgili standart hakkında net bir anlayış sağladı. Bu, iyi bir şeydi. Ama Tanrı'nın Yasası aynı zamanda kötü haber de getirdi. İnsanlara başlarının büyük dertte olduğunu gösterdi. Günahları nedeniyle hepsinin ölmesi ve Tanrı'dan ayrılması gerekiyordu.

İyi haber ise RAB'bin, onların günahlarını örtmek için kuzuların, boğaların, keçilerin ve güvercinlerin dökülen kanlarını hâlâ kabul edeceğiydi. Ve böylece aynı gün Tanrı, gök gürültüsü sesleri arasında On Buyruk'u verdi ve Musa'ya şöyle dedi:

"Bir sunak yapın ...ve yakmalık sunularınızı bu sunağın üzerinde sunun." (Mısır'dan Çıkış 20:24).

Elini kuzunun başının üzerine koymuş olan Musa'yı görüyor musunuz? İnsanların ellerini kuzuya doğru uzattıklarını görüyor musunuz? Tanrı'ya ve O'nun bağışlama yoluna inandıkları için günahları masum kuzunun üzerine konuyor. Kuzu daha sonra sunağın üzerinde öldürülecekti. Ve dökülen kan halkın günahlarını örtecekti. Daha sonra hayvanın ölü bedeni kül haline gelene dek yakılacaktı. Küller halka, Tanrı'nın onların günahlarıyla ne yaptığını gösterecekti. Bağışlanmışlardı!

Ama günahların bağışlanması için hayvan kanı sunmayla ilgili bu sistem, aslında Tanrı'nın gerçekten talep ettiği bir şeyin yalnızca bir örneğiydi.

Yasa her yıl sürekli aynı kurbanları sunarak Tanrı'ya yaklaşanları asla yetkinliğe erdiremez. Erdirebilseydi, kurban sunmaya son verilmez miydi? Çünkü tapınanlar bir kez günahlarından arandıktan sonra artık günahlilik duygusu kalmazdı.

Ama tam aksi oldu; o kurbanlar insanlara yıldan yıla günahlarını anımsatıyor. "Çünkü boğalarla tekelerin kanı günahları ortadan kaldıramaz." (İbraniler 10:1-4)

Hayvanlar, Tanrı'nın benzeyişinde yaratılmadılar.

Bir kuzunun değeri bir insanın değerine eşit değildir. Nasıl oyuncak bir arabayı alıp bir araba satıcısına götüremez ve onu gerçek bir arabanın karşılığında sunamazsanız, aynı şekilde bir kuzunun kanı da günah ve ölüm yasasının talep ettiği yüksek bedeli ödeyemezdi.

Daha iyi bir kurbana ihtiyaç vardı.

Kurban edilen hayvanlar dünyanın günah borcunu silemezlerdi, onlar günahkârlara bunu yapabilecek Olan'ın bir örneğini verdiler.

SAHNE 36

DAHA FAZLA PEYGAMBERLİKLER

Kurtarıcının varış zamanı yaklaştıkça, RAB peygamberlerine bu Kral-Mesih ile ilgili daha çok peygamberlikte¹² bulunmalarını söyledi. Aşağıda bu eski vaatlerden bazıları yer alıyor:

İşte, kız gebe kalıp bir oğul doğuracak...

—Peygamber Yeşaya 7:14

Ama sen, ey Beytlehem Efrata, İsrail'i benim adıma yönetecek olan senden çıkacak...

O'nun kökeni öncesizliğe, zamanın başlangıcına dayanır.

—Peygamber Mika 5:2

Bize bir çocuk doğacak, bize bir oğul verilecek...

O'nun adı Harika Öğütçü... Güçlü Tanrı...

Esenlik Önderi olacak.

—Peygamber Yeşaya 9:6

Tanrınız sizi kurtarmaya geliyor.

O zaman körlerin gözleri,

sağrıların kulakları açılacak.

Topallar geyik gibi sıçrayacak.

—Peygamber Yeşaya 35:4-6

Kesime götürülen bir kuzu gibiydi...

—Peygamber Yeşaya 53:7

“Ellerimi, ayaklarımı deliyorlar...”

—Peygamber Davut, Mezmur 22:16

Vaat edilen Kurtarıcı geliyordu!
Ama ne zaman? Ve bu Kurtarıcı kim olacaktı?
Bu peygamberlikler nasıl yerine geleceklerdi?

Bölüm 2

SAHNE 37

KRAL'IN ÖYKÜSÜ DEVAM EDER

Kral'ın kitabının ilk bölümünü nasıl buldunuz, beğendiniz mi? Eski Antlaşma'dan neler öğrendiniz?

Antlaşma, *karşılıklı karar ya da ahit* anlamına gelir. Tanrı, Yeni Antlaşma'nın kutsal yazılarını vermeden çok önce şöyle dedi:

“Yeni bir antlaşma yapacağım günler geliyor.” (Yeremya 31:31)

Tanrı, halkıyla yapmış olduğu ilk antlaşmada onlara, kendi kutsallığını ve onların günahkârlığını göstermek için birçok yasa verdi. Aynı zamanda gelecek olan Kurtarıcı hakkında onlara pek çok örnek ve peygamberlik de verdi. Peygamberler Eski Antlaşma'da şu ön bildiride bulundular: Kral-Mesih *gelecek*. Ama Yeni Antlaşma'da şunu okuruz: Kral-Mesih gelmiştir!

Yeni Antlaşma *Müjde'yi içerir*. Arapça dilinde Müjde'ye *İncil* denir. Her iki sözcüğün anlamı da *lyi Haber'*dir. Müjde şu sözlerle başlar:

İbrahim oğlu, Davut oğlu İsa Mesih'in soy kaydı şöyledir: İbrahim İshak'ın babasıydı, İshak Yakup'un babasıydı... (Matta 1:1-2)

Kutsal Yazılar, tek tek her ismi belirterek İbrahim'den İsa'ya kadar olan soy zincirini hiçbir halkayı eksik etmeden kaydeder. Tanrı, İbrahim'in aile soyu aracılığı ile Kurtarıcı'yı göndererek tüm ulusları bereketleme vaadini yerine getirecekti.

Yeni Antlaşma dört müjde kitabı içerir. Neden dört müjde? Neden yalnızca bir tane değil? Tanrı, Eski Antlaşma'da Musa'ya şöyle dedi:

“Her sorun iki ya da üç tanığın tanıklığı aracılığıyla açıklığa kavuşturulacaktır.” (Yasa'nın Tekrarı 19:15)

Tanrı, öyküsünü ve mesajını onaylamak için Mesih'in yaşamı hakkında yalnızca iki ya da üç değil, dört ayrı kişinin dört ayrı kayıt tutmasına karar verdi. Bu kişilerin adları, Matta, Markos, Luka ve Yuhanna'dır. Bu durum, tıpkı dört habercinin aynı olayı naklederlerken her birinin aynı öyküyü dört farklı bakış açısından anlatmalarına benzer.

Ancak Yeni Antlaşma'da toplam 27 kitap bulunur. Luka tarafından yazılan Elçilerin İşleri kitabı, Mesih görevini tamamladıktan sonra olan olayları anlatır. Tanrı, Yeni Antlaşma'nın geri kalan bölümünü yazmaları için Pavlus'a (eski bir tedhişçi), Yakup ve Yahuda'ya (İsa'nın üvey kardeşleri) ve Petrus ve Yuhanna'ya (balıkçılar) esin vermiştir. Her kitap Kral ve O'nun planları hakkında O'nu seven herkese daha fazla bilgi sunmaktadır.

Şimdi O'nun öyküsünün devamını okuyalım.

SAHNE 38

MERYEM'İN ÖYKÜSÜ

Zaman gelmişti. Binlerce yıl süren hazırlıktan sonra Tanrı, vaat edilen Kurtarıcı Kral-Mesih'i dünyaya göndermek üzereydi. Ama bu Kurtarıcı Kral-Mesih kim olacaktı? Ve dünyaya nasıl gelecekti?

Yahudiye Kralı Hirodes zamanında Tanrı, Melek Cebrail'i Celile'de bulunan Nasıra adlı kente, Davut'un soyundan Yusuf adındaki adamla nişanlı kızı gönderdi. Kızın adı Meryem'di.

Melek ona, 'Korkma Meryem' dedi, 'Sen Tanrı'nın lütfuna eriştin. Bak, gebe kalıp bir oğul doğuracak, adını İsa koyacaksın. O, büyük olacak, kendisine 'Yüceler Yücesinin Oğlu' denecek. Rab Tanrı O'na atası Davut'un tahtını verecek. O da sonsuza dek Yakup'un soyu üzerinde egemenlik sürecek, egemenliğinin sonu gelmeyecektir.

Meryem, meleğe, 'Bu nasıl olur? Ben erkeğe varmadım ki!' dedi.

Melek ona şöyle yanıt verdi: 'Kutsal Ruh senin üzerine gelecek, Yüceler Yücesi'nin gücü sana gölge salacak. Bunun için doğacak olana kutsal, Tanrı Oğlu denecek.' (Luka 1:5,26-27, 30-35)

Cebrail, İsa'yı neden "Tanrı Oğlu" olarak adlandırdı?

Bazı kişiler bu ifadenin Tanrı'nın bir eş aldığı ve bir oğula baba olduğu anlamına geldiğini düşünürler. Ancak bu ifade bu anlama gelmez! Eğer Afrika kıtasında yaşayan biriyseniz, bazı kişiler sizi "Afrika'nın oğlu" olarak adlandırabilirler. Bu ifade, Afrika'nın evlendiği ve bir çocuk sahibi olduğu anlamına mı gelir? Hayır! Sizin Afrikalı olduğunuz anlamına gelir.

Mesih, Tanrı'dan geldiği için Tanrı'nın Oğlu olarak adlandırılır. Mesih, Adem'in günah tarafından mahvedilmiş ailesine geldi, ama bu aileden çıkmadı. Mesih, Tanrı'nın Sözü ve Oğlu'dur.

Başlangıçta Söz vardı. Söz Tanrı'yla birlikteydi ve Söz Tanrı'ydı. Başlangıçta O, Tanrı'yla birlikteydi. Her şey O'nun aracılığıyla var oldu, var olan hiçbir şey O'nsuz olmadı... Söz insan olup aramızda yaşadı. O'nun yüceliğini – Baba'dan gelen, lütuf ve gerçekle dolu biricik Oğul'un yüceliğini – gördük. (Yuhanna 1:1-3,14)

Adem'in yasaklanan meyveyi yediği gün Tanrı'nın verdiği vaadi hatırlıyor musunuz? Tanrı, *bir kadının soyunun, yılanın başını ezeceğini* ilan etmişti.

İşte bu vaat edilen soy şimdi bakire bir kızın rahmindeydi.

Geriye O'nun, yılanın başını nasıl ezeceğini görmek kalıyordu.

SAHNE 39

YUSUF'UN ÖYKÜSÜ

Meryem, kuzey Filistin'in bir sınır kenti olan Nasıra'da yaşayan Yusuf adındaki bir marangozla sözlüydü ve yakında evleneceklerdi.

Hem Meryem hem de Yusuf Yahudi'ydiler ve geldikleri soy Kral Davut'tan İbrahim'e kadar uzanıyordu. Ülkesi Roma tarafından yönetilmiyor olsaydı, Yusuf velihaht olacaktı. Romalı askerler caddelerde devriye geziyorlardı. Yahudiler devlete hainlik ederler kuşkusıyla tutuklanıyor ve çarمیha geriliyorlardı. Vergi memurları halkı soyuyorlardı. Yaşam çok zordu.

Ancak Yusuf heyecanlıydı. Çok yakında Meryem'i kendisine eş olarak alacaktı. Nikahtan sonra birlikte yaşayacakları yeri hazırlamak için çok çalışmıştı. Ve sonra bir gün şok edici haberi duydu: Meryem hamileydi.

Sizce, Yusuf kendisini nasıl hissetti? Bu durumda, Meryem ona sadakatsizlik etmiş gibi görünüyordu.

Yusuf'un yüreği paramparça oldu, ama yine de doğru olanı yapmak istedi. Bu nedenle, Meryem'i herkesin önünde utandırmak istemediği için nişanı bozarak ondan sessizce ayrılmak niyetindeydi.

Yusuf, bunları düşünürken uykuya daldı ve Rab'bin bir meleği rüyasında ona görünerek şöyle dedi:

"Davut oğlu Yusuf, Meryem'i kendine eş olarak almaktan korkma. Çünkü onun rahminde oluşan, Kutsal Ruh'tandır. Meryem bir oğul doğuracak, adını İsa koyacaksın. Çünkü halkını günahlarından kurtaracak olan O'dur."

Bütün bunlar, Rab'bin peygamber aracılığıyla bildirdiği şu söz yerine gelsin diye oldu: "İşte, kız gebe kalıp bir oğul doğuracak; adını İmmanuel koyacaklar. İmmanuel, Tanrı bizimle demektir." (Matta 1:20-23)

Yusuf'un üzüntüsü sevince dönüştü. *Ne büyük bir onurdu bu! Meryem vaat edilen Mesih'in annesi olacaktı! Ve Yusuf, çocuğun yasal velisi olacaktı!*

Kutsal Mesih'in bir insan annesi olacak, ama bir insan babası olmayacaktı. Adı İsa olacaktı, bu adın anlamı, *RAB kurtarır* ya da sadece *Kurtarıcı*'ydi.

Yusuf uyanınca, Rab'bin meleğinin buyruğuna uydu ve Meryem'i eş olarak yanına aldı. Ama oğlunu doğuruncaya dek Yusuf ona dokunmadı. Doğan çocuğun adını İsa koydu. (Matta 1:24-25)

Tanrı'nın eli tüm olup bitenlerin üzerindeydi.

SAHNE 40

VARIŞ

Yedi yüz yıl önce peygamber Mika, Kral-Mesih'in, Kral Davut'un eski doğduğu kent olan Beytlehem'de dünyaya geleceğini önceden bildirmişti.

Ama bir sorun vardı. Meryem ve Yusuf kuzeye üç günlük yolculuk mesafesinde bulunan Nasıra Kenti'nde yaşıyorlardı. Bu konuyla ilgili Kutsal Yazılar nasıl yerine gelecekti?

Tanrı her şeyi denetimi altında tutuyordu.

Meryem'in doğum yapma zamanı yaklaşırken, Roma İmparatoru Sezar Avgustus bütün Roma dünyasında bir sayım yapılması için buyruk çıkardı. Herkes yazılmak için kendi kentine gitti. Böylece Yusuf ve doğurmak üzere olan Meryem de Nasıra'dan Beytlehem'e gittiler.

Onlar oradayken, Meryem'in doğurma vakti geldi ve ilk oğlunu doğurdu.

O'nu kundağa sarıp bir yemliğe yatırdı.
Çünkü handa yer yoktu. (Luka 2:6-7)

Orada, yorgun yolcularla dolu Beytlehem'de, sayılmak üzere gelmiş olan kentte, vaat edilmiş olan *bir kadının soyu* doğdu. Müjde'de bu olay titizlikle kaydedilmiştir.

Meryem, ilk doğanını, ilk oğlunu doğurdu. (Luka 2:6)

Annesi tarafından bu bebek Meryem'in ilk doğan oğluydu. Ama O, babası tarafından Tanrı'nın sonsuz Oğlu'ydu. Tanrı'nın, aracılığıyla dünyayı yarattığı Söz, ateşler içindeki Sina Dağı'ndan gürleyen aynı Ses, şimdi bir bebeğin yumuşak ağlayışları aracılığıyla duyulabiliyordu.

Ve O nerede doğdu?

Bir kralın sarayında değil, bir hastanede değil, hatta bir handa bile değil. Göklerin Kralı yeni doğmuş bebek, kuzuların doğduğu yerde, bir ahırda doğdu ve yatak yerine bir yemliğe yatırıldı.

Tüm bunların hepsi Tanrı'nın tasarısıydı.

Rabbimiz İsa Mesih'in lütfunu bilirsiniz. O'nun yoksulluğuyla siz zengin olasınız diye, zengin olduğu halde sizin uğruna yoksul oldu. (2. Korintliler 8:9)

Ama Tanrı, Oğlu'nun dünyaya varışını onurlandırmak için bir tür kutlama düzenlemiş olamaz mıydı?

Tanrı, bir kutlama düzenledi.

SAHNE 41

ÇOBANLARIN ÖYKÜSÜ

Tanrı, Mesih'in¹³ yeryüzüne gelişiyle ilgili haberi önce kime bildirdi? İmparatora mı? Zengin ve ünlü olanlara mı? Dini önderlere mi?

Hayır!

Heyecan veren ilk haberi alan kişiler yoksul çobanlardı. Bu çobanlar Yeruşalim'deki tapınağın sunağında kurban edilecek kuzuları yetiştiriyorlardı.

Aynı yörede, sürülerinin yanında nöbet tutarak geceyi kırlarda geçiren çobanlar vardı. Rab'bin bir meleği onlara göründü ve Rab'bin görkemi çevrelerini aydınlattı. Büyük bir korkuya kapıldılar.

Melek onlara, 'Korkmayın!' dedi. 'Size bütün halkı çok sevindirecek bir haber müjdeliyorum: Bugün size, Davut'un kentinde bir Kurtarıcı doğdu. Bu, Rab olan Mesih'tir. İşte size bir işaret: Kundağa sarılmış ve yemlikte yatan bir bebek bulacaksınız.'

Birdenbire meleğin yanında göksel ordulardan oluşan büyük bir topluluk belirdi. Tanrı'yı överek, 'En yücelerde Tanrı'ya yücelik olsun, yeryüzünde O'nun hoşnut kaldığı insanlara esenlik olsun!' dediler.

Melekler yanlarından ayrılıp göğe çekildikten sonra çobanlar birbirlerine, 'Haydi Beytlehem'e gidelim, Rab'bin bize bildirdiği bu olayı görelim' dediler.

Aceylele gidip Meryem'le Yusuf'u ve yemlikte yatan bebeği buldular.

Onları görünce, çocukla ilgili kendilerine anlatılanları bildirdiler. Bunu duyanların hepsi, çobanların söylediklerine şaşırıp kaldı. (Luka 2:8-18)

Çobanların anlatmaları gereken öykü ne müthiş bir öyküydü!

Kurtarıcı doğdu! O'nu gördük! O'na dokunduk! Melek bize, O'nun RAB Mesih olduğunu söyledi! Göğü bir melekler korosu doldurdu! Gece, gündüze benziyordu! Mesih gelmişti! O burada! O burada!

Bazı kişiler çobanların verdiği habere inandı. Çoğu ise inanmadı. İster inanın, ister inanmayın, doğumuyla dünya tarihini ikiye bölen¹⁴ Kral insan soyuna katılmıştı.

Sekizinci gün, çocuğu sünnet etme zamanı gelince, O'na İsa adı verildi. Bu, O'nun anne rahmine düşmesinden önce meleğin kendisine verdiği isimdi. (Luka 2:21)

SAHNE 42

YILDIZ BİLİMCİLERİN ÖYKÜSÜ

İsa'nın ahırdaki doğumundan sonra, Yusuf küçük ailesinin kalacağı uygun bir yer düzenledi.

Bir gün bazı heyecanlı yıldızbilimciler (yıldızları inceleyen bilge adamlar) Yeruşalim'e vardılar. Bu adamlar özel bir yıldız tarafından yönlendirilerek yeni doğan Kral'ı bulmak için doğudan, uzaklardaki Pers ülkesinden gelmişlerdi.

Bu bilge kişilerin tek bir soruları ve tek bir amaçları vardı:

“Yahudilerin Kralı olarak doğan çocuk nerede? Doğuda O'nun yıldızının doğuşunu gördük ve O'na tapınmaya geldik.”

Kral Hirodes bunu duyunca kendisi de bütün Yeruşalim halkı da tedirgin oldu. Bütün başkâhinleri ve halkın din bilginlerini toplayarak onlara Mesih'in nerede doğacağını sordu. 'Yahudiye'nin Beytlehem Kenti'nde' dediler. Çünkü peygamber aracılığıyla şöyle yazılmıştır...

Bunun üzerine Hirodes yıldızbilimcileri gizlice çağırıp onlardan yıldızın görüldüğü anı tam olarak öğrendi. 'Gidin, çocuğu dikkatle arayın, bulunca bana haber verin, ben de gelip ona tapınayım' diyerek onları Beytlehem'e gönderdi.

Yıldızbilimciler, kralı dinledikten sonra yola çıktılar. Doğuda görmüş oldukları yıldız onlara yol gösteriyordu. Çocuğun bulunduğu yerin üzerine varınca durdu.

Yıldızı gördükleri zaman, olağanüstü bir sevinç duydular.

Eve girip çocuğu annesi Meryem'le birlikte görünce, yere kapanarak O'na tapındılar. Hazineslerini açıp ona armağan olarak altın, günnük ve mür sundular.

Sonra gördükleri bir düşte Hirodes'in yanına dönmemeleri için uyarılınca, ülkelerine başka yoldan döndüler.

Yıldızbilimciler gittikten sonra Rab'bin bir meleği Yusuf'a rüyada görünerek, 'Kalk!' dedi, 'Çocukla annesini al ve Mısır'a kaç. Ben sana haber verinceye dek orada kal. Çünkü Hirodes öldürmek için çocuğu aratacak.' (Matta 2:1-13)

Hirodes çocuğu öldürmeye çalıştı. Yeruşalim halkı O'nu önemsemedi. Ama O'nu bulmak için kurak bir çölden geçen yıldızbilimciler O'na tapındılar ve O'na bir krala layık armağanlar verdiler: Altın, günnük ve ölümlere sürmek için çok pahalı bir baharat olan mür. Neden ölü bedenlere sürülen bir baharat?

Bu bilge adamlar İsa'nın ölmek için doğduğunu biliyorlar mıydı?

SAHNE 43

MÜKEMMEL ÇOCUK

Meleğin uyarısından sonra Yusuf, Meryem'i ve bebek İsa'yı alarak Mısır'a gitti ve zalim kral Hirodes'in ölümüne kadar orada kaçak olarak yaşadılar.

Hirodes öldükten sonra Rab'bin bir meleği Mısır'da Yusuf'a rüyada görünerek, 'Kalk!' dedi, 'Çocukla annesini al, İsrail'e dön. Çünkü çocuğun canına kıymak isteyenler öldü.' (Matta 2:19-20)

Bu sözlerle Rab tarafından söylenmiş olan bir başka peygamberlik yerine geldi:

Oğlumu Mısır'dan çağırdım. (Hoşea 11:1)

Böylece Yusuf ve Meryem, İsa'yı Nasıra'ya götürdüler. İsa orada üvey kardeşleri ve kız kardeşleriyle birlikte büyüdü.¹⁵

Çocuk İsa pek çok açıdan diğer çocuklara benziyordu. O da yedi, uyudu, oynadı, ders çalıştı ve bir meslek öğrendi. Ama başka birçok açıdan İsa diğer çocuklardan farklıydı. O, asla bencil değildi. Anne ve babasına her zaman saygı gösterdi. Asla yalan söylemedi. O her zaman göklerdeki Babası'nı hoşnut etti.

O, kutsal, suçsuz ve lekesizdi, günahkârlardan ayrılmıştı. (İbraniler 7:26)

İsa tarihteki tek mükemmel çocuktur. *Mükemmel* olmak, O'nun dizinin derisinin hiçbir zaman sıyrılmadığı ya da bir sivilcesinin olmadığı anlamına gelmez. O'nun mükemmel bir doğaya sahip olduğu anlamına gelir. O, kutsallık ve iyilikte mükemmeldi. Aynı zamanda güç ve bilgelik konusunda da kusursuzdu, ama Meryem'in rahmine girmeden önce insanlar arasında bir insan olarak yaşayabilmesi için kendisi üzerinde belirli sınırlamaların olmasını kabul etti.

İsa bilgelikte ve boyda gelişiyor, Tanrı'nın ve insanların beğenisini kazanıyordu. (Luka 2:52)

İsa on iki yaşına geldiği zaman, anne ve babasıyla birlikte Fısıh Bayramı olarak bilinen yıllık kurban bayramı için Nasıra'dan Yeruşalim'e gitti.¹⁶ Akranları, büyük kenti keşfetmeye gitmeyi tercih ederken İsa, haftayı, tapınağın avlusunda oradaki öğretmenlerin arasında oturarak, onları dinleyerek ve onlara sorular sorarak geçirdi.

O'nu dinleyen herkes, zekasına ve verdiği yanıtlara hayran kalıyordu. (Luka 2:47)

Tapınak, halkın günahları için bir sunakta kuzuların yakıldığı yerd. Küçük İsa, din öğretmenlerinin anlamadıklarını anladı.

O, son Kuzu'yu sunmak için gelmişti.